

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

N Á L E Z

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 546/2013-45

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika o sťažnosti JUDr. Ing. Dušana Ďurďoviča – Stavebně-obchodní firma Hodonín, Měšťanská 9, Hodonín, zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Holičom, Lužická 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 64/99 v období po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 191/07-28 zo 17. januára 2008 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. Ing. Dušana Ďurďoviča – Stavebně-obchodní firma Hodonín na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 64/99 v období po právoplatnosti nálezů

Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 191/07-28 zo 17. januára 2008 porušené bolo.

2. JUDr. Ing. Dušanovi Ďurďovičovi – Stavebně-obchodní firma Hodonín priznáva finančné zadost'účinenie v sume 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Bratislava III je povinný uhradiť JUDr. Ing. Dušanovi Ďurďovičovi – Stavebně-obchodní firma Hodonín trovy konania v sume 331,12 € (slovom tristotridsaťjeden eur a dvanásť centov) na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. Jozefa Holiča, Lužická 7, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 546/2013 z 5. novembra 2013 v časti prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť JUDr. Ing. Dušana Ďurďoviča (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 64/99.

Okresný súd podaniami sp. zn. Spr 3320/2013 a Spr. 3750/2013 doručenými ústavnému súdu 17. októbra 2013, resp. 20. januára 2014 predložil k sťažnosti vyjadrenia,

v ktorom je uvedená aj podrobná chronológia priebehu napadnutého konania. Vo vyjadrení okresný súd (zákonná sudkyňa) okrem iného uvádza:

„Dňa 28. 3. 2008 mi bol spis vrátený z Ústavného súdu SR, kde bol od 30. 11. 2007.

Dňa 31. 3. 2008 vydal VSÚ pokyny na vypracovanie predkladacej správy pre KS BA z dôvodu odvolania odporcu v 3. rade.

24. 4. 2008 som sa vyjadrovala k sťažnosti vo veci.

29. 4. 2008 bol spis doručený KS BA na rozhodnutie o odvolaní.

10. 7. 2008 sa spis vrátil z KS BA.

13. 8. 2008 reklamačné listy na poštu, ohľadom doručovania zásielok.

10. 9. 2009 obdržaná odpoveď z pošty

30. 9. 2009 spis postúpený na KS BA

7. 11. 2008 spis vrátený z KS BA, odvolanie odporcu I odmietnuté.

11. 12. 2008 som zamietla návrh navrhovateľa na vydanie predbežného opatrenia.

1. 12. 2008 som žiadala VSÚ, aby pripustila zmenu petitu, a vyrúbila SP (Podľa úradného záznamu bol spis medzičasom do 18. 1. 2009 na sekretariáte u predsedu súdu).

29. 12. 2008 podal voči zamietavému predbežnému opatreniu z čl. 214 navrhovateľ odvolanie.

19. 1. 2009 bol spis zaslaný na KS BA na rozhodnutie o odvolaní navrhovateľa voči predbežnému opatreniu.

4. 3. 2009 sa spis vrátil z KS BA, uznesenie tun. súdu bolo potvrdené.

13. 3. 2009 voči uzneseniu z čl. 214 podal navrhovateľ dovolanie.

24. 3. 2009 VSÚ vyrúbila navrhovateľovi poplatok za dovolanie. Ďalej boli vykonávané úkony potrebné pre zaslanie veci na NS SR. Navrhovateľ požiadal o oslob. od SP za dovolanie.

8. 4. 2009 podal navrhovateľ odvolanie voči uzneseniu z čl. 232.

Po doručení pokladov o zárobkových a majetkových pomeroch som dňa 15. 6. 2009 rozhodla o nepriznaní oslob. od SP pre navrhovateľa a zároveň som vytýčila termín pojednávania na 18. 9. 2009.

30. 6. 2009 podal navrhovateľ voči vyššie cit. uzneseniu odvolanie.

Medzitým sa od 17. 7. 2009 sa spis nachádzal na NS SR na rozhodnutie o dovolaní.

Na pojednávaní konanom dňa 18. 9. 2009 som vyniesla rozsudok a návrh zamietla.

18. 12.2009 sa spis vrátil z NS SR, s odmietnutím dovolania.

16. 10. 2009 podal navrhovateľ ďalší návrh na oslobodenie od platenia SP a zároveň odvolanie voči rozsudku zo dňa 18. 9. 2009.

po vykonaní procesných úkonov bol spis 19. 1. 2010 zaslaný na rozhodnutie na KS BA, odkiaľ sa vrátil 18. 2. 2010.

Medzitým bol spis na ÚS SR, odkiaľ sa vrátil 16. 8. 2010.

25. 8. 2010 som dala pokyn na vypracovanie predkladacej správy pre KS BA.

Od 28. 9. 2010 sa spis nachádzal na KS BA na rozhodnutie o odvolaní voči rozsudku.

27. 12. 2012 sa spis vrátil z KS BA, so zrušujúcim rozhodnutím vo veci.

Termíny pojednávania som stanovila na 6. 2. 2013 a následne na 17. 4. 2013.

Krátko pred 17. 4. 2013 a to dňa 20. 3. 2013 žiadal navrhovateľ o pripustenie ďalšieho v poradí, už 4. odporcu do konania, zároveň sa domáhal zmeny petitu a opäť nariadenia predbežného opatrenia.

Dňa 3. 4. 2013 som uznesením pripustila na návrh navrhovateľa do konania odporcu v 4. rade.

Dňa 15. 4. 2013 som na čl. 426 zamietla návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia. O zmene petitu som nerozhodla preto, že navrhovateľ zmätočne uvádzal v texte návrhu raz parc. č. ... a inokedy ..., preto som tento rozpor chcela odstrániť až na pojednávaní.

Dňa 16. 4. 2013 som účastníkom oznámila, že z procesných dôvodov, pre pristúpenie ďalšieho účastníka do konania, ktoré ešte nebolo právoplatné, týmto sa stalo až 26. 4. 2013, že pojednávanie 17. 4. 2013 bude odročené.

Dňa 7. 5. 2013 podal navrhovateľ odvolanie voči zamietnutiu predbežného opatrenia, o. i. i voči odporcovi v 4. rade.

Od 31. 5. 2013 sa spis nachádzal na KS BA na rozhodnutí o odvolaní voči predbežnému opatreniu.

6. 6. 2013 sa spis vrátil z KS BA a termín pojednávania som stanovila na 18. 9. 2013. Na tomto pojednávaní som po upozornení navrhovateľa na zmätok v označení parc. č. a po jej upresnení, pripustila ďalšiu zmenu petitu. Ďalší termín pojednávania je stanovený na 13. 11. 2013...

Pred pojednávaním, resp. na pojednávaní navrhovateľ neupresnil petit návrhu, preto súd uznesením odročil pojednávanie na 22. 01. 2014 s tým, že navrhovateľ založil písomný návrh na zmenu návrhu na súd dňa 20. 11. 2013. O tomto jeho návrhu súd rozhodol uznesením zo dňa 12. 12. 2013. Vo veci je vytýčený termín pojednávania na 22. 01. 2014.

Konanie nie je právoplatne skončené, avšak vo veci konám plynulo, pričom dĺžku konania predlžuje sám navrhovateľ sústavnými zmenami návrhu, zmenami okruhu účastníkov a následnými odvolaniami vo veci...“.

Ústavný súd zistil zo spisu rovnaké skutočnosti o procesných úkonoch okresného súdu od vydania nálezu ústavného súdu (č. 1. 189) do 25. augusta 2010 (č. 1. 335), ako sú uvedené v jeho vyjadrení. Úkony od septembra 2010 až do januára 2014 ústavný súd nemohol preskúmať, pretože mu nebola predložená táto časť spisu na previerku (spis predložený ústavnému súdu obsahoval len úkony do 25. augusta 2010, t. j. č. 1. 335).

Z rovnopisov listín (nezažurnalizovaných v spise) a vyjadrení účastníkov ústavný súd zistil, že okresný súd návrh sťažovateľa rozsudkom z 22. januára 2014 (č. 1. 587) zamietol. Proti tomuto rozsudku podal právny zástupca sťažovateľa odvolanie 19. marca 2014 a v súčasnosti (od 25. mája 2014) je vec posudzovaná Krajským súdom v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“).

Právny zástupca sťažovateľov sa k stanovisku okresného súdu vyjadril podaním z 26. januára 2014, v ktorom okrem iného uviedol:

«Konajúca sudkyňa, ešte aj na výzvu ÚS SR reaguje v rozpore s objektívnou skutočnosťou - nepravdami čo odôvodňujeme následne, citujem:

„Dňa 15. 4. 2013 som na čl. 426 zamietla návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia. O zmene petitu som nerozhodla preto, že navrhovateľ zmätočne uvádzal v texte návrhu raz parc. č. ... a inokedy ..., preto som tento rozpor chcela odstrániť až na pojednávaní.

Toto tvrdenie súdu je nepravdivé! Zmenu petitu pripustila uznesením č. 12 C 64/1999-464 dňa 18. 9. 2013, ktoré navrhovateľovi doručila až na pojednávaní dňa

13. 11. 2013, kde na str. 2 tvrdí „Súd má za to, že výsledky doterajšieho konania môžu byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu.“...

Sudkyňa v ostatnom odseku vyjadrenia k sťažnosti Spr. č. 3750/2013 tvrdí, citujem: „pričom dĺžku konania predlžuje sám navrhovateľ sústavnými zmenami návrhu, zmenami okruhu účastníkov a následnými odvolaniami vo veci.“

Nesprávne tvrdenie sudkyne je aj v tom, že súd po podanej žalobe vydal predbežné opatrenie sp. zn. 12 C 64/99-49 dňa 9. 6. 1999, ktorým zakázal žalovanému v 1. rade disponovať s majetkom.

Sudkyňa bezdôvodne toto predbežné opatrenie (po prvý raz) zamietla uznesením sp. zn. 12 C 64/99-167 dňa 25. 10. 2006, tak ako zamietla aj ostatné predbežné opatrenia naposledy dňa 15. 4. 2013, (je opísané vo vyjadrení na str. 2) čím umožnila žalovaným disponovať s nehnuteľnosťou skôr, ako súdy rozhodli vo veci samej.

Tento nesprávny procesný postup sudkyne svedčí tomu, že tento dlhotrvajúci spor, (viac ako 14 rokov) nie je a nebol zavinený navrhovateľom - sťažovateľom (lebo bol donútený meniť petit žaloby a žiadať pripustenie do konania tých odporcov, ktorí sa stali vlastníkami nehnuteľnosti). Zmena návrhu bola dôsledkom nečinnosti súdu, ktorý umožnil zmenu účastníka na strane odporcu. Tento stav bol zavinený sudkyňou, ktorá umožnila žalovaným konať v rozpore so zákonom a nerešpektovať vlastnícke právo a predbežné opatrenie, Čo malo za následok, že súd odstraňoval vady (ním zavinené) po „takmer štrnástich rokoch od podania žaloby“ svedčí o nesústredenom a neefektívnom postupe všeobecného súdu, ktorý prispel a stále prispieva k vzniku zbytočných prietahov. (IV. US 396/04).

Tvrdenie sudkyne, že navrhovateľ svojimi návrhmi na pripustenie do konania žalovaných, zaviniť tento dlhotrvajúci spor, nemá oporu v spise ani v ustanoveniach O. s. p.

Tento dlhotrvajúci spor spolu zaviniť súd a žalovaný v 1. a v 2. rade, pretože pravdivo (§ 101 ods. 1 O. s. p.) neinformovali súd o tom, že nehnuteľnosti predávali. V takomto prípade, žalobca bol „donútený“ podávať návrhy na pripustenie do konania odporcov, lebo títo si nesplnili svoju povinnosť vyplývajúcu z ust. § 101 ods. 1 O. s. p. a súd ich v zmysle § 101 ods. 3 O. s. p. na splnenie si svojich povinností ani nevyzval...

Poukazujem na to, že sudkyňa odmietla vypočuť „svedkov“: B. H. (ktorá klamala už v uznesení zo dňa 14. 12. 1997 sp. zn. 81 Cb 154/97-25) a H. H., bývalú notárku, ktorá na

základe návrhu zo dňa 23. 12. 1992 záznamom registrovala „časť“ spoločenskej zmluvy dňa 28. 12. 1992 pod č. RI 587/92, (nehnuteľnosť na parc. ... nebola registrovaná ŠN, dnes rozdelená na dve parc. č. ... a parc. č. ...)...

Napriek tomu, že nepredvolala a nevypočula svedkov v tomto spore, ktorých navrhol právny zástupca JUDr. Holíč na pojednávaní dňa 18. 09. 2013, na pojednávaní dňa 22. 01. 2014 vyhlásila sudkyňa dokazovanie za skončené bez toho, aby svedkov predvolala a vypočula. Na tomto pojednávaní vyhlásila rozsudok ktorým návrh zamietla.

Žalobca, dnes vo veku takmer 72 rokov dôchodca, proti takémuto rozsudku, v ktorom ho zaviazala zaplatiť trovy konania tým, ktorý terno stav zavínili (nesplnením si svojich povinností v zmysle § 101 ods. 1 O. s. p.) musí podať odvolanie! Práve toto je ďalší zbytočný a úmyselný priesťah súdu v konaní!

Nezákonný postup je aj v tom, že súd neguje ustanovenie § 150 O. s. p.

Žiadame však, aby ústavný súd preskúmal všetky skutočnosti - priesťahy súdu a vyhodnotil ich a sťažovateľovi priznal primerané finančné zadostučinenie vo výške 150 000 € pretože (za viac ako 16 - ročné psychické strádanie, ktoré malo za následok nie len stratu majetku a zhoršenie zdravotného stavu, ale aj stratu finančných prostriedkov z podnikania na zabezpečenie slušného a dôstojného života), ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.»

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priesťahov, a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (II. ÚS 61/98), pričom tento účel možno zásadne dosiahnuť právoplatným rozhodnutím alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (II. ÚS 219/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, a ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu k zbytočným prieťahom v konaní, a teda k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže dôjsť nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08). Rovnako tak môže zapríčiniť porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy aj nesprávna činnosť štátneho orgánu (m. m. III. ÚS 215/2013).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou (I. ÚS 70/98, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 221/04) zohľadňuje tri kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej

súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

1. Čo sa týka zložitosti veci, ústavný súd opätovne nehodnotil skutkovú a právnu zložitosť veci, pretože to bolo už predmetom posudzovania v náleze sp. zn. I. ÚS 191/07 zo 17. januára 2008 a s týmto hodnotením prvého senátu ústavného súdu sa tretí senát v zásade stotožňuje.

2. V rámci druhého kritéria ústavný súd síce nemohol konkrétnejšie zhodnotiť správanie sťažovateľa od vydania nálezu ústavného súdu, pretože nemal k dispozícii kompletný spis, ale na druhej strane považoval ústavný súd zo spisu a rovnopisov listín, ako aj vyjadrení účastníkov konania za dostatočne preukázané, že spis sa od vydania nálezu viackrát niekoľko mesiacov nachádzal od roku 2008 do roku 2014 na dovolacom a odvolacom súde aj v dôsledku podaní sťažovateľa, ktorý podával pravidelné opravné prostriedky proti rozhodnutiam okresného súdu (nebol v nich prevažne úspešný), čo malo nepochybne vplyv na doterajšiu dĺžku tohto konania (pozri aj hodnotenie postupu okresného súdu).

3. Tretím hodnotiacim kritériom, ktorým ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj k porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu. Pri jeho skúmaní ústavný súd zistil, že okresný súd vykonával v sledovanom období procesné úkony v zásade priebežne, ale aj neefektívne. Hneď v krátkom časovom slede po nadobudnutí právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 191/2007-28 zo 17. januára 2008 predložil okresný súd vec krajskému súdu 29. apríla 2008 na rozhodnutie o odvolaní odporcu zo 14. decembra 2007 proti uzneseniu o pripustení vstupu do konania, ale krajský súd spis vrátil späť bez meritórneho rozhodnutia pre procesné nedostatky 10. júla 2008 (č. 1. 200), v dôsledku čoho po ich odstránení ho zaslal druhýkrát krajskému súdu až 2. októbra 2008, ale krajský súd odvolanie odporcu odmietol ako podané zjavne neoprávnenou osobou.

Okresný súd ďalej zamietol 11. decembra 2008 návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia a po jeho odvolaní bola vec predložená krajskému súdu 23. januára 2009, ktorý rozhodnutie okresného súdu potvrdil 30. januára 2009. Proti rozhodnutiu bolo podané sťažovateľom dovolanie 13. marca 2009 (dovolanie sťažovateľa bolo odmietnuté 27. októbra 2009) a sťažovateľ podal 8. apríla 2009 aj odvolanie proti rozhodnutiu okresného súdu o vyrubení súdneho poplatku za dovolanie (napokon súdny poplatok za dovolanie zaplatil 29. júna 2009). Okresný súd na pojednávaní konanom 18. septembra 2009 vyhlásil aj rozsudok, ktorým návrh sťažovateľa zamietol (č. l. 279), a sťažovateľ podal 16. októbra 2009 okrem odvolania proti rozsudku aj návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov pre celé súdne konanie. Dňa 21. januára 2010 bol spis predložený krajskému súdu, ktorý 3. februára 2010 uznesenie okresného súdu o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov potvrdil. Od 28. septembra 2010 do 27. decembra 2012 sa spis nachádzal tiež na krajskom súde, ktorý zrušil rozsudok okresného súdu uznesením z 31. októbra 2012.

Ďalšie pojednávania sa konali 18. septembra 2013, 13. novembra 2013 a naposledy 22. januára 2014, na ktorom okresný súd opätovne vyhlásil rozsudok.

Je nepochybné, že okresný súd po náleze ústavného súdu priebežne konal (neboli zistené väčšie obdobia nečinnosti), dvakrát rozhodol rozsudkom, a nariadil aj niekoľko pojednávaní, ale jeho konanie bolo najmä neefektívne, pretože bolo postihnuté inými nedostatkami, ktoré mali nesprávne rozhodnutia vo veci, a okresný súd nedostatočne zistil skutkový stav, ako aj svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, v dôsledku čoho krajský súd uznesením č. k. 2 Co 243/2010–344 z 31. októbra 2012 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z 18. septembra 2009 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Aj keď okresný súd nemôže priamo zodpovedať za neprimeranú dĺžku odvolacieho, resp. dovolacieho konania (v posudzovanom prípade trvali viac ako 2 a pol roka), dôvodnosť podaného odvolania zo strany sťažovateľa proti jeho rozsudku z 18. septembra 2009 svedčí o neefektívnom a nesprávnom postupe okresného súdu, ktorý je potrebné vziať do úvahy.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd preto konštatoval, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 64/99 aj v období po právoplatnosti označeného nálezu č. k. I. ÚS 191/07-28 zo 17. januára 2008 porušil základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (výrok 1 nálezu).

Aj napriek tomuto zisteniu ústavný súd v zhode so svojou judikatúrou (III. ÚS 158/07, III. ÚS 74/2010) už neprikázal okresnému súdu, aby vo veci konal, pretože táto povinnosť mu už bola uložená nálezom č. k. I. ÚS 191/07-28 zo 17. januára 2008.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovateľ žiadal aj o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 150 000 € z dôvodov uvedených v jeho sťažnosti.

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Pri určení sumy finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Pri rozhodovaní o priznaní konkrétnej sumy finančného zadost'učinenia (výrok 2 nálezu) zohľadnil ústavný súd najmä doterajšiu dĺžku konania pred okresným súdom po právoplatnosti nálezu ústavného súdu, správanie sťažovateľa a tiež aj to, že sťažovateľovi bolo už raz priznané finančné zadost'učinenie ústavným súdom v sume 80 000 Sk.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov právneho zastúpenia sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom advokátom JUDr. Jozefom Holičom, ktorý je platcom DPH. Sťažovateľ si uplatnil trovy konania spolu v sume 331,86 €, ktoré bližšie nešpecifikoval.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2012, ktorá predstavovala sumu 781 €. Úhradu priznal ústavný súd za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti urobené v roku 2013) v súlade s § 1 ods. 3, § 9, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby predstavuje sumu 130,16 € a náhrada paušálnych výdavkov za jeden úkon právnej služby sumu 7,81 € a k tomu priznal 20 % daň z pridanej hodnoty, pretože advokát je jej platcom. Úhrada bola preto priznaná spolu v celkovej sume 331,12 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2014